

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2839/2022
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... СО ..., чији је пуномоћник Никола Балшић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је пуномоћник Немања Јанићијевић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужених ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 47/21 од 30.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 47/21 од 30.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 3373/20 од 31.07.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженима да се са свим лицима и стварима иселе из куће која се налази у улици ... бр. ..., која је власништво тужиоца АА (став први изреке); обавезан је тужилац да туженима као солидарним повериоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 185.700,00 динара са каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 47/21 од 30.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 3373/20 од 31.07.2020. године у делу става првог изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се наложи туженој ББ из ... да се исели из куће која се налази у улици ... бр. ..., која је власништво тужиоца АА. Ставом другим изреке, преиначена је напред наведена првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и став два изреке, тако што су обавезани тужени ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., да се са свим лицима и стварима иселе из куће која се налази у улици ... бр. ...; обавезани су тужени ВВ, ГГ и ДД да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате и то свако по 20.000,00

динара, што чини укупан износ досуђених трошкова поступка тужиоцу 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преиначавајућем делу изреке, тужени ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., су, преко пуномоћника, благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр: 72/11, ... 18/20) и утврдио да ревизија тужених није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 1436/16 од 24.01.2017. године, разведен је брак тужиоца АА и тужене ББ, закључен у ...1980. године. Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 5607/15 од 09.10.2015. године (која је постала правноснажна 29.10.2015. године, а извршна дана 14.11.2015. године), извршена је подела брачне тековине тако што је утврђено да је ББ, тужилца у том предмету а овде тужена, по основу стицања у брачној заједници са АА, туженим у тој парници, а у овој тужиоцем, сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ на непокретностима и то кп бр. ..., права коришћења у површини од 0.12,07 ха – градско грађевинско земљиште и сувласник са истим уделом од $\frac{1}{2}$ стамбене зграде – куће на наведеној парцели, све уписано у ЛН бр. ... КО Крагујевац 4. Тужена ББ своје стварно право није уписала у РГЗ СКН, а након утврђења сувласничких удела у стицању између тужиоца АА и тужене ББ није извршена и реална – физичка деоба сувласничке стамбене зграде; кућа се састоји од приземља и спрата; тужени ВВ и ДД су синови тужиоца АА и тужене ББ а тужена ГГ, снаха, супруга туженог ДД; тужилац живи у селу ... СО ..., где се преселио због лоших односа са туженима; тужени ДД се по други пут оженио женом коју тужилац не прихвата; тужени се налазе у државини предметног објекта, тужени ВВ и ДД у истом живе са својим породицама а тужена ББ је сагласна да остали тужени имају судржавину овог објекта, док тужилац са тим није сагласан; тужилац има кључ од овог стамбеног објекта али тужилац објекат не користи, јер је у лошим односима са туженима, те у ситуацији када тужилац дође у кућу долази до сукоба, где долази и до интервенције полиције. Предметни објекат је реновиран 1981. године али нико од тужених по том основу није истицао својинско-правни ни неки други захтев. Пресудом Прекршајног суда у Крагујевцу Пр 5272/15 од 11.10.2016. године, окривљени АА је ослобођен од одговорности за прекршај из члана 12. став 1. Закона о јавном реду и миру на основу члана 250. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима. Пресудом Прекршајног суда у Крагујевцу Пр 2701/17 К бр.10 од 05.04.2017. године, окривљени АА је оглашен одговорним за прекршај из члана 9. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на новчану казну у износу од 25.000,00 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужбени захтев тужиоца није основан са разлога што је тужена ББ одлуком државног

органа сувласник на кп .. са уделом од $\frac{1}{2}$ на земљишту и породичној кући, а у односу на остале тужене тужбени захтев тужиоца није основан пре но што тужилац утврди свој реални део у поступку деобе, тим пре што тужени тужиоца нису лишили судржавине, а тужилац поседује кључ од предметне куће и може да оствари у свако доба право судржавине свог удела непокретности, па је одлучио као у изреци пресуде јер нису испуњени услови за примену одредбе члана 37. Закона о основама својинско правних односа.

Одлучујући о жалбама странака другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у односу на тужену ББ, јер иста као сувласник има право на судржавину предметне непокретности сразмерно свом сувласничком уделу, а тужилац је тужбеним захтевом тражио исељење исте из предметне непокретности а не предају у судржавину његовог сусвојинског дела непокретности, па нису испуњени услови у односу на ББ за примену одредбе члана 37. и 43. Закона о основама својинско-правних односа. У односу на остале тужене другостепени суд је закључио да је првостепени суд доносећи побијану пресуду погрешно применио материјално право, јер се исти налазе у државини предметне непокретности на основу сагласности и одобрења само једног сувласника, супротно члану 15. став 4. Закона о основама својинско-правних односа, због чега исти немају правни основ да наставе са коришћењем целе предметне непокретности, па је тужбени захтев тужиоца у односу на њих основан, због чега је другостепени суд преиначио првостепену пресуду применом члана 394. став 4. ЗПП и одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Одредбом члана 14. Закона о основама својинско-правних односа прописано је да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника (став први); сувласник може располагати својим делом без сагласности осталих сувласника (став други).

Из наведене законске одредбе произлази да је истом прецизиран садржај права сувласника; да је држање и коришћење ствари ограничено тј. сразмено идеалном делу сувласника и да држањем и коришћењем ствари сувласник не може повредити права осталих сувласника.

Одредбом члана 15. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, прописано је да је за предузимање послова који прелазе оквир редовног управљања (отуђење целе ствари) промена намене ствари, издавања целе ствари у закуп, заснивања хипотеке на целој ствари заснивање стварних службености, веће поправке и сл) потребна сагласност свих сувласника.

Из наведене одредбе произлази да сувласник није овлашћен да фактички располаже и употребљава целу ствар на начин како то њему одговара, већ о начину управљања и коришћења одлучују сувласници споразумно. У случају непостојања споразума суд у ванпарничном поступку одређује начин управљања и коришћења заједничке ствари.

Одредбом члана 43. Закона о основама својинско-правних односа, прописано је да сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целу ствар, а сувласник има право и на тужбу за заштиту свог права на делу ствари.

Из наведене одредбе произлази да се овде ради о својинским тужбама из члана 37. и 42. Закона о својинско-правним односима. Сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целу ствар, што значи да је довољно да се као тужилац појави само један сувласник, односно заједнички власник, те се он сматра активно легитимисаним за вођење парнице. Сувласник има право и на тужбу за заштиту свог права на делу ствари (на идеални део) јер сувласник нема реални физички део. Сувласник не мора поднети тужбу ради заштите права својине на целој ствари, јер може се ограничити само на свој идеални део. Тако на пример, сувласник може по том основу захтевати судржавину на ствар, у висини свог идеалног дела.

У конкретном случају тужена ББ, је по основу стицања у брачној заједници са тужиоцем стекла право заједничке својине на предметној непокретности по самом закону одредби члана 171. Породичног закона, а пресудом Основног суда у Крагујевцу П бр.5607/15 од 09.10.2015. године извршена је деоба брачне тековине (члан 177. Породичног закона), тако што је утврђена висина удела ББ у стицању заједничке непокретности од $\frac{1}{2}$ од када су она и тужилац постали сувласници на предметној непокретности са опредељеним уделима од по $\frac{1}{2}$, па се од тада на њихов однос примењују одредбе које регулишу однос сувласника. Тужилац и тужена ББ нису извршили физичку деобу сувласничке непокретности, нити су споразумно уредили начин коришћења исте. Због наведеног и по оцени Врховног касационог суда сагласност само тужене ББ не даје туженима ВВ, ГГ, ДД (са члановима њихових породица), основ да и даље користе туђу – сувласничку непокретност, јер је то супротно члану 15. став 4. Закона о основама својинско-правних односа. Тужена ББ може синовима и члановима њихових породица да дозволи да станују само у оном делу куће који након уређења начина коришћења или извршене реалне – физичке деобе њој припадне, а до тада је потребна и сагласност тужиоца у смислу члана 15. став 4. Закона о основама својинско-правних односа, како је то правилно закључио другостепени суд.

Због наведеног, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд у преиначавајућем делу изреке пресуде одлучио погрешном применом материјалног права – применом одредбе члана 15. став 4. Закона о основама својинско-правних односа.

Неосновани су и ревизијски наводи да при одлучивању другостепени суд није имао у виду одредбу члана 14. Закона о основама својинско-правних односа. Ово са разлога што је управо наведеном одредбом прецизиран садржај права сувласника, чије је држање и коришћење ствари ограничено, тј. сразмерно њиховом идеалном уделу, па сувласник може располагати само својим делом без сагласности осталих сувласника, а тужена ББ није располагала само својим сувласничким уделом, односно за коришћење тужиочевог сувласничког удела од стране тужених ВВ, ГГ и ДД (са члановима њихових породица) потребна је и сагласност тужиоца, па је у односу на наведене тужене тужбени захтев

тужиоца основан у смислу одредбе члана 43. Закона о основама својинско-правних односа.

Како је ревизија тужених ВВ и ДД и ГГ, изјављена против става другог изреке другостепене пресуде, којим је преиначена првостепена пресуда, то остали ревизијски наводи (тужилац спори и право сусвојине на предметној непокретности туженој ББ) нису од утицаја на другачију одлуку суда.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета на основу члана 165. став 2. ЗПП, у вези са чланом 153. и члана 154. ЗПП.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић